

РЕШЕНИЕ

№ 315

София, 14.02.2018 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ВЪРХОВНИЯТ КАСАЦИОНЕН СЪД НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ, Второ наказателно отделение, в открито съдебно заседание на петнадесети декември през две хиляди и седемнадесета година, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: БИЛЯНА ЧОЧЕВА

ЧЛЕНОВЕ: 1. БИСЕР ТРОЯНОВ
2. ГАЛИНА ТОНЕВА

при секретаря Илияна Рангелова и с участието на прокурора Божидар Джамбазов разгледа докладваното от съдия Троянов наказателно дело № 686 по описа за 2017 година.

Касационното производство е образувано по жалба на подсъдимия Л. Г. М., чрез адвокат М. Р., против решение № 3 от 27.03.2017 г. по в.н.о.х.д. № 272/ 2016 г. на Бургаския апелативен съд с алтернативни искания за отмяна на въззивния акт, оправдаване на подсъдимия и отхвърляне на предявения граждански иск; за връщане на делото за ново разглеждане и отстраняване на съществените процесуални нарушения, или за намаляване на наложеното наказание до законоустановения минимум.

С жалбата се навеждат всички касационни основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 – 3 от НПК. Основно място заемат доводите за допуснати съществени процесуални нарушения, подкрепени с подробен доказателствен анализ. Касаторът твърди, че изложената от въззивната инстанция фактическа обстановка не съдържа конкретика по въпросите от предмета на доказване; мотивите на обжалвания съдебен акт били неясни

и противоречиви; проверяваната инстанция не извършила обективен, всестранен и пълен анализ на доказателствените източници; не обсъдила доводите и възраженията на защитата, а приетите за установени обвинителни факти не били включени в предмета на обвинението и по тях подсъдимият не се защитава; приетата от съда фактическа обстановка противоречала на правните изводи и делото не е решено от независим и безпристрастен съд. Материалната незаконосъобразност е изведена с доводи за недоказано участие на подсъдимия в инкриминираната престъпна дейност и субективна несъставомерност при липса на вина. Съображения за явната несправедливост на наказанието не са изложени.

В писмено допълнение към касационната жалба адвокат И. Л., защитник на подсъдимия, твърди липса на правен анализ на действията на свидетеля О. и връзката им с поведението на свид. М., който би се отразил на извода за авторството на деянието. Направено е оплакване и за неоснователен отказ за кредитиране обясненията на подсъдимия, за който липсват мотиви; игнорирани гласни доказателствени средства, както и липса на съвкупен анализ и съпоставка между отделните източници. Субективната несъставомерност на деянието е заявена поради липса на умисъл и мотив за извършването му.

В съдебното заседание пред настоящата инстанция подсъдимият и защитниците му адв. Р. и адв. Л. поддържат касационната жалба по изложените в нея и в писменото допълнение подробни съображения.

Гражданският ищец не взема становище.

Представителят на Върховната касационна прокуратура пледира за потвърждаване на въззивния съдебен акт и отхвърляне на жалбата като неоснователна, поради отсъствие на релевираните в нея касационни основания.

Върховният касационен съд, след като обсъди развитите с касационната жалба доводи, изложените от страните съображения и извърши касационната проверка в законоустановените в чл. 347, ал. 1 от НПК предели, намери следното:

С решение № 3 от 27.03.2017 г. по в.н.о.х.д. № 272/2016 г. Бургаският апелативен съд потвърдил изцяло присъда № 94 от 27.10.2016 г., по н.о.х.д. № 237/ 2016 г., по описа на Ямболски окръжен съд, III наказателен състав, с която подсъдимият Л. Г. М. е признат за виновен в това, че на 10.11.2014 г. в [населено място], в качеството си на длъжностно лице - изпълнителен директор на МБАЛ [фирма], [населено място], при условията на продължавано престъпление, съзнателно сключил неизгодни сделки – два договора за консултантски услуги от 10.11.2014 г. с [фирма], като от това са

произлезли значителни вреди за МБАЛ [фирма], [населено място] в общ размер на 46 800 лв., поради което и на основание чл. 220, ал. 1 във вр. с чл. 26, ал. 1 от НК и чл. 54 от НК му е наложено наказание от една година и четири месеца лишаване от свобода, изпълнението на което е отложено на основание чл. 66, ал. 1 от НК за изпитателен срок от три години.

С потвърдената първоинстанционна присъда подсъдимият е осъден да заплати на МБАЛ [фирма], [населено място], обезщетение за причинени имуществени вреди в размер на 46 800.00 лв. ведно със законната лихва от 10.11.2014 г. до окончателното им изплащане. В тежест на подсъдимия са възложени и разноските по делото.

Касационната жалба е допустима, тъй като е подадена от процесуално легитимирана страна, в законоустановения срок и против съдебен акт, подлежащ на касационно обжалване по чл. 346, т. 1 от НПК, но разгледани по същество доводите са неоснователни.

I. Възраженията за допуснати процесуални нарушения в голяма степен преповтарят развитите пред Бургаския апелативен съд доводи на жалбоподателя и неговите защитници, и получили отговор в решението.

Въззивната инстанция извършила самостоятелен, задълбочен и подробен анализ на събраните по делото доказателства, като за кредитирането им в една част и отхвърлянето им в друга са изложени убедителни аргументи. Твърдението на касатора за липса на конкретика е несъстоятелно, тъй като действията му във връзка със сключването на инкриминираните два договора, обосновали извода за авторството на деянието, са изследвани детайлно в мотивите на обжалваното решение. Обсъден е характерът на постъпилото от Министерство на здравеопазването (МЗ) писмо и конкретните сведения, искани от болничната администрация при възможност за безвъзмездно финансиране за МБАЛ [фирма], [населено място], въпросите за кандидатстване в оперативна програма, нейният бенефициент и сроковете на действие. Тезата на защитата за неизяснени въпроси от предмета на доказване и по-конкретно - квалификацията, знанията и професионалния опит на подсъдимия, не може да бъде приета, доколкото изводи в същия смисъл са направени от инстанциите по фактите във връзка с правомощията и задълженията на подсъдимия като изпълнителен директор на болничното заведение и следователно – в длъжностно качеството по чл. 93, т. 1, б. „б” от НК. Излагането на факти пред касационната инстанция, различни от приетите по делото, дори и подкрепени със самостоятелен анализ от страна на защитата или развити на плоскостта на допуснати процесуални нарушения, съставлява довод за

необоснованост, на който отговор не се дължи. Касационният съд не разполага с правомощия да приема нови фактически положения (освен при хипотезата на чл. 354, ал. 5 от НПК), затова преоценката на събраните по делото факти и доказателства е недопустима. Упражняваният контрол е насочен към начина на формиране на вътрешното убеждение на въззивния съд като резултат от дейността му по събиране, проверка и оценка на доказателствата. Претенциите на касатора за порок във вътрешното съдийско убеждение са напълно неоснователни, доколкото изброените в мотивите на оспорвания съдебен акт доказателства са получили обстоен и задълбочен анализ. Противно на заявеното с касационната жалба, на стр. 26 – 31 от въззивното решение са изложени подробни съображения по направената оценка на гласните доказателствени източници. Отказът на съда да кредитира в цялост обясненията на подсъдимия не е произволен, а почива на съпоставка със свидетелските показания и писмените доказателства, като правилно е съобразена и защитната им роля. Кредитирани са фактите от обективната страна на деянието, а само субективната им оценка, дадена в обясненията, е отхвърлена, доколкото умисълът не се извежда от заявеното от дееца.

Въпреки несъгласието на подсъдимия М. с направените още от окръжния съд фактически констатации и възражението му за липса на конкретика и на доказателствена обезпеченост на обвинението, инициатива за провеждане на въззивно съдебно следствие не е проявена.

Неоправдана е и отправената към въззивния съд критика за допуснато по смисъла на чл. 339, ал. 2 от НПК нарушение. Прочитът на подадената до Бургаския апелативен съд жалба и съпоставката ѝ с мотивите на обжалваното решение не сочи на заявената декларативност при отхвърлянето на направените от защитата възражения, а разкрива старание и прецизност в отговорите по всяко едно от тях. Относно капацитета от експерти на [фирма] и професионалният опит на дружеството в дейността по кандидатстване по оперативни програми следва да се отбележи, че неизгодността на сключената сделка не се преценява във връзка с професионалното развитие и натрупан опит на сключващите я страни, а въз основа на принципната ѝ необходимост, от една страна, и икономическата ѝ оправданост, от друга.

С въззивната жалба е направено оплакване за необсъдени задължения на свид. О. в качеството му на финансов директор на МБАЛ [фирма], [населено място], преповторено и пред настоящата инстанция, което цели прехвърляне на вината за извършеното деяние върху свидетеля. Качеството на финансов директор и

предприетите от свидетеля действия по подготовка на инкриминираните договори не го правят страна по тях. Процесните сделки са сключени между подсъдимия М., в качеството му на изпълнителен директор на болницата, и търговско дружество „Л.“. Настойчивото искане на касатора за оценка на извършените от свидетеля О. действия и „отговор дали същите осъществяват състав на престъпление” е процесуално недопустимо, при липсата на повдигнато срещу свидетеля обвинение. Цялата му дейтелност, служебното качество, което е заемал през годините в болничното заведение и конкретните му задължения не са останали извън вниманието на съдилищата, като няма основание дадената им оценка и направените изводи да не бъдат възприети.

Възражението за ангажиране наказателната отговорност на подсъдимия по невключени в обвинението факти, също развито пред Бургаския апелативен съд, е получило отговор на л. 10 и 11 от обжалвания съдебен акт, който се споделя.

Не е налице и заявеното в касационната жалба противоречие в мотивите. Във въззивното решение (л. 19 и 20) ясно е посочено по какви съображения съдът приема формалното подписване на приемо-предавателните протоколи между подсъдимия М. и свидетеля Н. без реално предаване на описаната в тях документация.

Поради изложеното настоящият състав намира, че контролираната инстанция е изпълнила задълженията си съобразно с разпоредбите на чл. 13, ал. 1, чл. 14, ал. 1, чл. 107, ал. 3 и 5 от НПК за проверка и анализ на всички събрани по делото доказателства, включени в предмета на доказване по чл. 102 от НПК, формирала е законосъобразен извод относно авторството на извършеното от касатора деяние при несъмнена доказаност на обвинението, като е изложила мотиви при спазване разпоредбите на чл. 305, ал. 3 и чл. 339, ал. 2 от НПК.

II. Твърдението за нарушение на закона по смисъла на чл. 348, ал. 1, т. 1 от НПК, подкрепено с доводи за субективна несъставомерност, е неоснователно. Според касатора, изпратеното от министерство на здравеопазването писмо с изх. № ОПРР-95/04.11.2014 г. до МБАЛ [фирма], [населено място], изисква представяне на проектни предложения от болниците и презумира, ако не наличието на финансови средства за усвояване, то потенциална възможност за реализирането на направените предложения. Изложеното в този смисъл представлява различно тълкуване на писмото и по-конкретно усилие да му се придаде характер на покана за кандидатстване по оперативната програма. Това разбиране, изразявано и пред въззивната инстанция, не кореспондира с действителното съдържание и цел на писмото, поради което правилно не е възприето. Мотивите на обжалваното решение (л. 32 и 33) съдържат съпоставка и

анализ на процесния писмен документ, изготвения от болницата отговор, подписан от подсъдимия, и проведената кореспонденция между МРРБ и МЗ, поставящи извън съмнение отсъствието на покана до МБАЛ [фирма] за усвояване на финансова помощ, липсата на свободен финансов ресурс към 10.11.2014 г., респективно отсъствието на необходимост от сключване на инкриминираните договори. Законосъобразните изводите на Бургаския апелативен съд по приложимия материален закон са направени при обстойно изследване на поведението на подсъдимия и неговия умишъл за извършване на продължавано престъпление по чл. 220, ал. 1 от НК, при съобразяване с константната практика по критериите за „неизгодност на сделка”, при констатация за наличие на длъжностно качество на деца, както и при отчитане на настъпилия вредоносен за МБАЛ [фирма], [населено място] резултат.

Сключването на дете сделки с [фирма] на обща стойност от 43 800 лева не са били необходими за болницата, тъй като изпратеното от министерството писмо не е налагало кандидатстване по оперативна програма, а изпратения по-късно отговор от подсъдимия точно и адекватно отразява поставеното запитване.

III. Възраженията на касатора за явна несправедливост на наказанието по смисъла на чл. 348, ал. 1, т. 3 от НПК следва да бъдат оставени без разглеждане, доколкото са заявени бланкетно. Липсата на развити доводи в подкрепа на заявеното касационно основание лишава настоящата инстанция от предмет на проверка в посочената част.

Обжалваното въззивно решение като правилно и законосъобразно следва да бъде потвърдено.

С оглед на изложеното, Върховният касационен съд, Второ наказателно отделение, на основание чл. 354, ал. 1, т. 1, от НПК

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 3 от 27.03.2017 г. по в.н.о.х.д. № 272/ 2016 г., по описа на Бургаския апелативен съд.

Решението не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.